दीर्घतमा औचथ्यः।अग्निः। उष्णिक्

पुरु त्वा दाश्वान्वोचेऽरिरग्ने तव स्विदा। तोदस्येव शरण आ महस्य॥ १.१५०.०१

अग्ने। महस्य- महात्मनः। तोदस्य- आचार्यस्य। आ- आभिमुख्येन। शरणे- प्रपत्तौ। इव। तव- तुभ्यम्। स्वित्- एव। आ- आभिमुख्येन। दाश्वान्- दास्यन्। त्वा- त्वां प्रति। पुरु- बह्वीः स्तुतीः। वोचे- वदामि ॥१॥

व्यनिनस्य धनिनः प्रहोषे चिदररुषः। कदा चन प्रजिगतो अदेवयोः॥ १.१५०.०२

अनिनस्य- अस्वामिनः। तव दासस्येति भावः। धनिनः- हव्यवतः। प्रहोषे- यज्ञाय। अररुषः- दातुमशक्तस्य। प्रजिगतः- किन्तु प्रकर्षेण स्तुवतः। अदेवयोः- देवविश्लेषरहितस्य मम। कदा चन- कदापि न। चशब्दः समुच्चये नशब्दो निषेधे। वि- सद्भावनां मत्तो वियोजय। कर्मयज्ञं कर्तुमशक्तस्यापि केवलमन्त्रजपेणानुग्रहो भवतीति भावः। ॥२॥

स चन्द्रो विप्र मर्त्यो महो व्राधन्तमो दिवि। प्रप्रेत्ते अग्ने वनुषः स्याम॥ १.१५०.०३

विप्र- मेधाविन्। सः- भवदुपासकः। मर्त्यः- मनुष्यः। महः- महतोपि। व्राधन्तमः- प्रवृद्धतमः। दिवि- स्वर्गे भवति। अग्ने। ते- भवतः। इत्- एव। प्र- प्रकर्षेण। वनुषः- आश्रिताः। स्याम- भवाम ॥३॥